

Viết cho Má

Má ơi,

Trong cái lạnh giá của mùa đông, tuyết rơi dày trắng xóa, làm chói chang cả bầu trời, con cảm thấy choáng váng bước đi không vững vàng, con thấy Má một mình cô quạnh trong nhà dưỡng lão, chắc rằng Má cô đơn? Má trông vắng? Một mình chống chọi với bao nỗi giá lạnh cả từ thể xác lẫn tâm hồn, con biết Má sợ hãi, Má lo lắng khi không thấy chúng con.

Con biết lòng Má đang tủi thân dường nào! Má tha lỗi cho chúng con, trong mùa đại dịch này đã không được đến thăm Má, cầm tay Má để vâng vâng tìm lại chuỗi ngày thơ ấu, mỗi khi chúng con cần Má.

Con nhớ những ngày đầu vô viện dưỡng lão Má khóc hoài, (mặc dù đó là quyết định của Ba Má không muốn làm phiền đến các con, tình thương của Cha Mẹ là đó tràn đầy không muốn con mình cực khổ), con nghe như trăm ngàn mũi kim đâm vào buồng gan, lá phổi, mặc dù chỉ là con dâu của Má, con hiểu được lòng người mẹ, và ray rứt lương tâm, nhưng không làm gì được vì sức khỏe cũng như điều kiện không cho phép để Má được gần gũi con cháu, con đã nắm tay Má, Má vẫn

vê bàn tay con, nhè nhẹ xiết, Má nhìn con trong âu yếm, như nói rằng Má hiểu.

Nghẹn ngào con đọc Má nghe bài học thuộc lòng của con từ năm con học lớp ba:

*" Khi xưa tay mẹ nòn nà
Vì con tay mẹ hóa ra phong trần
Lưng tay nôi mấy đường gân
Trăm phen cố gắng muôn lần tuôn pha
Một đàn con dại mắt cha
Hai bàn tay ấy đưa ra khỏi bờ"*

Má khóc! Má biết không, bài học mang theo con suốt cuộc đời, một nỗi buồn xót xa thương Mẹ đã thấm trong con từ tuổi dại khờ, và luôn sợ mất mẹ, may mắn thay con được sống trong mái gia đình dù nghèo nhưng chan chứa tình, thương yêu của mẹ cha và anh chị, cũng từ đó con biết quý trọng tình người luôn yêu thương muốn chia sẻ những gì mất mát khổ đau của kiếp nhân sinh. Con còn nhớ khi con bắt đầu biết đọc, trên bàn thờ Đại Thế Chí, con thường bắc cầu thang leo lên cúng nước mỗi ngày, chạy ra đầu xóm mua vài viên kẹo dâng cúng Phật với tất cả lòng thành cầu nguyện cho cha mẹ sống lâu trăm tuổi với đời

cho con, những ngày bố mẹ con đi vắng, con rủ vài người bạn hàng xóm đến, con mở cuốn kinh nhỏ xíu ra cùng các bạn nguyện cầu, sám hối

*“ Nay con xin dốc lòng phát nguyện
Nguyện cho con đời hiện tại đây
Kiếp xưa tạo ác đã đầy
Vì chường tham luyến mà gây thói tà
Tự thân khẩu ý sinh ra
Cùng thân khẩu ý bao là nguyệt căn
Con xin cầu nguyện ăn năn”..*

Nam Mô Sám Hối Chư Tôn Phật Tổ Sư Bồ Tát Ma Ha Tác, tác đại chứng minh

Má ơi, hơn nửa thế kỷ qua rồi, con không còn nhớ chính xác bài kệ con tụng nữa, trải qua bao vật đổi sao rời, bao biến động của kiếp con người mang tuổi thơ con dần dần quên lãng, chỉ còn lại hình ảnh Bố Mẹ con, đặc biệt những bàn tay, những ngón tay của Bố Mẹ..

Hôm qua người săn sóc gọi tới nhà cho biết Má chỉ còn 30 Kg. Trời ơi con bàng hoàng! con tưởng thân người đổ xuống trong cái mong manh của Má, tiếng người săn sóc vẫn nói với Chí: " nói đi, ông cứ nói, Má ông đang nghe, bà là một người đàn bà mạnh mẽ dù thân thể đã còm cõi. Chí gọi Má : " Má ơi, con đây, Chí nè Má, Má ráng ăn đi nha Má, chúng con lúc nào cũng nghĩ đến Má, dịch nặng quá người ta cấm không cho thăm chứ lúc nào chúng con cũng nghĩ đến Má, Con không dằng xúc động nói với Má " Má ơi con thương Má, Má ráng ăn cho con vui nha" trong giọng nói nghẹn ngào, Người săn sóc Má nói Má khóc! Con xúc động quá, làm sao làm sao bây giờ để thấy Má, dù chúng con đã năn nỉ xin để gặp Má trong lúc này, dịch bệnh tung hoành, lệnh cấm nghiêm ngặt trong tình trạng lây lan. Trời ơi! Ngày xưa khi Má sanh các con Má đi biển một mình như người ta thường ví, nhưng trong niềm hạnh phúc, thương yêu vì Má đã tạo ra nắm ruột của mình, của tình yêu Ba Má cho các con, những đứa con đại khờ lúc nào cũng muốn trong vòng tay của người Mẹ. Giờ trong cái giá lạnh của mùa đông nơi xứ người, thân tứ đại dần dần trở về với đất, nước, gió lửa Má một mình lái tay chèo chênh vênh trong sóng biển, cái sóng biển của dòng đời, của thiên, nhân tai làm

con người mặt đối mặt chẳng nhận ra nhau, trận cuồng phong làm thế giới này đảo loạn. Má ơi, hãy quên đi những nhọc nhằn trong đời sống, vui với niềm vui các con Má đã trưởng thành, Má đã tạo cho các con Má nên vóc, nên hình, các cháu nội ngoại của Má là hình hài tiếp nối sự sống của Má Ba.

Con thương quá những người già Má ơi, con biết họ hốt hoảng không thấy để hiểu được thế giới bên ngoài, họ sẽ cô đơn trong tột cùng của kiếp nhân sinh.

Má ơi, hãy vững tay chèo, các con Má luôn cần Má, cần Má như ngày thơ dại mỗi lần chúng con vấp ngã...

Má ơi, hôm nay 28 Tết rồi, nhớ lại những ngày xưa nơi quê nhà con đưa học trò nhỏ của Ba mang lạp xưởng biếu Thầy, Má luôn gợn gàng, tươm tất gói bánh chưng để đón mừng Xuân mới.

Cũng mùa đông năm nào gần Giáng Sinh Má đón con ở phi trường, mặc áo Mantel cho con, Má nói "lạnh lắm con ngoài kia tuyết rơi đầy". Con cảm động vì có thêm người mẹ thứ hai khi sống nơi xứ người.

Má ơi, đã gần 7 năm rồi, Má không còn ngồi gói những bánh chưng chờ con cháu, Má chờ đợi tiếng cười rộn rã để lì xì cháu con như tiếng pháo đầu Xuân đón vui mừng ngày mới, để nhìn đàn cháu con lớn dần theo tháng năm...

Má nghe không con đọc Má nghe bài thơ của nhà thơ Phan Văn Hách đã thấy hình ảnh Mẹ trong tượng Phật nghìn mắt nghìn tay, hình ảnh thật thánh thiện của người mẹ hiền

*“Mái tam quan vang dội tiếng chùa
Mẹ lên chùa dâng hương ngày hội
Nhà mầu đơn ai vừa đánh gậy
Tượng Phật bà nghìn mắt nghìn tay
Áo dài nâu thắt vạt đôi vai
Tay mẹ chắp như đài hoa ngọc bút
Nghìn tay Phật ngọc ngà óng chuốt
Tỏa như vàng ánh nắng mặt trời
Trên đài sen ngàn mắt sáng ngời
Đều tụ lại trong ánh nhìn của mẹ
Mẹ và Phật bên nhau lặng lẽ
Những bàn tay nói với bàn tay
Phải nghìn tay này là của mẹ đây*

*Tay cấy lúa lên những mùa xanh biếc
Tay bồng con lời tha thiết
Con lớn lên trong êm ấm vòng tay
Nghìn tay này là của mẹ đây
Công việc một đời mẹ làm xong tất cả
Những ngón tay đẹp như búp cây thon nhỏ
Một đời dầm trong đất, một đời
Phép nhiệm màu từ đây mẹ ơi!
Tay Phật tạc theo hình tay mẹ
Mẹ và Phật bên nhau lặng lẽ
Những bàn tay nói với bàn tay”*

Phải, Má ơi hai bàn tay Má đã làm cho các cháu những chiếc bánh nhỏ xíu trong ngày sinh nhật, các cháu nhớ nhắc nội hoài. Bàn tay đó Má đã góp vào chút xíu ruộng đất phước điền cho con cháu không quên hạt giống bồ đề và bàn tay đó Má đã chống chèo với bão táp phong ba cùng tháng ngày nổi trôi theo vận nước.

Má ơi! Má hãy vững tay chèo, chúng con cùng chèo với Má, cùng thờ với Má giữa biển đời sanh tử, tử sanh...

29 .12. Canh Tý Diệu Danh

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TieuMai.html>

www.vietnamvanhien.net

